

P. Kolumban, S. O. Cist.

Skrivnost križa in oltarja

Evharistična daritev

Sv. cerkev pozna in po svojih služabnikih-duhovnikih opravlja eno samo liturgično daritev — sv. mašo, ki jo je na predvečer svoje krvave daritve na križu postavil sam Bog in človek Jezus Kristus. »Kajti ko je obhajal«, uči tridentinski zbor, »daritev starega velikonočnega jagnjeta, ki ga je množica izraelskih sinov darovala v spomin svojega odhoda iz Egipta, je postavil novo velikonočno jagnje — samega sebe, da bi ga cerkev po duhovnikih pod vidnimi znamenji kruha in vina darovala v spomin njegovega odhoda iz tega sveta k Očetu, potem ko nas je s prelitjem svoje krvi odrešil ter nas otel iz oblasti teme in prestavil v svoje kraljestvo«.

Jezus Kristus je z evharistično daritvijo nove zaveze odpravil in nadomestil vse mnogotere daritve stare zaveze, ki niso mogle ne Bogu dajati vse dolžne časti ne človeku posredovati popolne sprave z njim. »Ker pod prejšnjo zavezo«, uči prav tako tridentinski zbor, »po pričevanju apostola Pavla zaradi slabosti levitskega duhovništva ni bilo popolnosti, je moral — tako je uredil Bog, Oče usmiljenja — vstati drug duhovnik po rodu Melkizedekovem, Gospod naš Jezus Kristus, ki bi mogel vse, kolikorkoli bi se jih imelo posvetiti, usovršiti in privesti do popolnosti. Ta Bog torej in Gospod naš«, nadaljuje tridentinski zbor, »je sicer hotel enkrat samega sebe na žrtveniku križa s smrtjo darovati Bogu Očetu, da bi na križu izvršil večno odrešenje. Vendar pa po njegovi smrti ni smelo ugasniti njegovo duhovništvo. Zato je pri zadnji večerji, v noči, ko je bil izdan, zapustil svoji ljubljeni nevesti cerkvi vidno daritev, kakršno zahteva človeška narava. Vse različne daritve, tako zgolj naravne kakor postavne, so bile,« pravi tridentinski zbor, »predpodobe popolne evharistične daritve. Zakaj evharistična daritev kot dovršitev in dopolnitev vseh prejšnjih vsebuje vse dobrine, ki so jih one naznačevale.«

V soju Melkizedekove daritve in Malahijeve prerokbe

Najočitnejša predpodoba evharistične daritve, da navedemo samo en primer, je bila daritev jeruzalemskega kralja Melkizedeka. O njem poroča sv. pismo, da je v zahvalo za Abrahamovo zmago nad sovražnimi kralji »daroval kruh in vino — bil je namreč duhovnik Boga Najvišjega« (1 Moz 14, 18). Novo popolno daritev krščanske vere je napovedal že okrog 450 let pred Kristusom prerok Malahija, ki je po božjem povelju grajal judovske

duhovnike, ker se niso brigali ne za zunanjo dostojnost in vrednost vidnega daru ne za notranjo lastnost prave daritve, pokorščino in vdanost do Boga. Prerokba se glasi: »Nimam veselja nad vami, govori Gospod vojnih čet, in daru ne bom sprejemal iz vaših rok. Zakaj od sončnega vzhoda do zahoda je veliko moje ime med narodi in na vsakem kraju se daruje in opravlja mojemu imenu čista daritev« (Mal 1, 11). Ta čista daritev, ki je stopila na mesto judovskih daritev in ki je ne more po besedah tridentinskega zbora oskruniti ne dostojnost ne zlobnost dariteljev, je nekrvavo ponavljana in ponavzočevana Kristusova krvava daritev na križu — evharistična daritev ali daritev sv. maše, ki se opravlja dan za dnem vsako uro po vsem svetu.

Edina liturgična daritev, ki je lastna novi zavezi, je torej sv. maša, pri kateri Jezus Kristus po službi človeškega duhovnika na nekrvav način daruje Bogu Očetu svoje telo in svojo kri pod podobama kruha in vina.

Postavil je spomin svojih skrivnosti

Jezus Kristus je postavil to čudovito daritev zato, da bi se, kakor uči zopet tridentinski zbor, »po njej pred našimi očmi ponavzočevala in obnavljala njegova krvava daritev, ki jo je v naše odrešenje opravil enkrat na križu. V sv. maši naj bi spomin na njegovo enkratno križevno daritev ostal in živel do konca sveta. Po evharistični daritvi naj bi se nam naklanjala zveličavna moč njegove odrešilne daritve in odpuščali oni grehi, ki jih vsak dan storimo.«

Zato smo, kakor pravi »Katoliški katekizem« kardinala Gasparrija, najlepše nazvoči pri daritvi sv. maše ter se v najobilnejši meri udeležujemo njenih sadox na ta način, da skupaj z duhovnikom darujemo božjo žrtev Bogu, v duhu obnavljamo križevno daritev ter se z zakramentalnim ali vsaj duhovnim obhajilom združujemo z Jezusom Kristusom. Kajti daritelj sv. maše ni samo duhovnik, marveč na svoj način v zvezi z njim tudi vsak posamezen vernik. V to usposablja neizbrisno znamenje sv. krsta in sv. birme, kakor bomo podrobneje razložili pozneje.

Od križa do oltarja

Tako pri križevi kakor evharistični daritvi je glavni duhovnik in daritelj eden in isti, namreč sam Jezus Kristus. Dar pa, ki ga pri sv. maši v naše zveličanje daruje nebeškemu Očetu je prav tako njegovo sveto telo in njegova dragocena kri, ki jo je v naše odrešenje enkrat preli v smrti na križu. Zato je daritev sv. maše po notranje eno in isto z Jezusovo daritvijo na križu. Le zunanji način darovanja je pri oboji daritvi različen. Na križu je Jezus resnično umrl, toda »od mrtvih vstali Kristus več ne umrje: smrt nad njim več ne gospoduje. Kajti smrt, ki jo je za greh pretrpel, je pretrpel enkrat za vselej; življenje pa, ki ga živi, živi Bogu« (Rim 6, 9—10). Pri sveti maši se Jezusova enkratna resnična smrt na križu ponavzočuje po dveh ločenih podobah kruha in vina, ki predočujeta ločitev krvi od telesa — smrt Gospodovo na križu. Duhovnik posveti kruh in vino posamič, najprej kruh, nato vino. Jezusova evharistična daritev se začne s posvečenjem kruha v njegovo telo in se dovrši s posvečenjem vina v kelihu v njegovo kri. Zakaj prav to posamezno, ločeno posvečevanje in spreminjevanje kruha in vina v telo in kri Gospodovo predočuje in ponavzočuje tisto resnično ločitev krvi od telesa, ki jo je enkrat v krvavi daritvi na križu pretrpel naš Gospod Jezus Kristus. To je prva, zunanja lastnost Jezusove evharistične daritve.

Toda prezreti ne smemo druge, notranje lastnosti Jezusove daritve pri sv. maši. Če se je Jezus Kristus na križu daroval v spravo za naše grehe z najpopolnejšo pokorščino Očetovi volji in najgorečnejšim hrepenenjem po odrešenju človeškega rodu, obnavlja isto vdanost do očeta in isto ljubezen do nas tudi pri vsaki sv. maši. V vsaki daritvi sv. maše bije isto Srce Jezusovo in v njem plameni ista ljubezen do Boga in človeštva kakor nekoč v njegovi enkratni krvavi daritvi na križu. Na žrtveniku križa se je vsega daroval za nas. Kot zastopnik človeškega rodu je prostovoljno vzel naše grehe nase ter nam s svojim trpljenjem in svojo smrtjo zaslužil spravo z Bogom. Prav tako se za nas vsega daruje tudi na oltarju in brez prestanka pošilja z zemlje proti nebu klic neskončne ljubezni, ki ga je izrekel na gori Kalvariji: Oče, odpusti jim...

»Nobena vaja krščanske vere«, piše prej imenovani kardinal Gasparri, »ni sama po sebi sveteljša, nobena ne prinaša Bogu večje slave, nobena izdatneje ne koristi zveličanju duš kakor daritev sv. maše, ki ima v sebi cel in ves sad odrešenja, ki ga je Kristus izvršil na križu. Veličastne in vzvišene daritve se torej, kristjan, pogosto udeležuj in sicer z duhom, ubranim v oni plamteči pobožnosti, s kakršno bi bil stal na Kalvariji poleg umirajočega Križanega!«

Dr. Franc Lukman

Evharistično bogoslužje v stari cerkvi

(Nadaljevanje.)

5. Na meji 2. in 3. stoletja v Egiptu

Suhi puščavski pesek ob nilski dolini nam je ohranil mnogo drobnih spominov iz vsakdanjega življenja pred tisočletji, zapisanih na listih iz papirovih vlakenc. Tako je Anglež Flinders Petrie leta 1907 našel v vasi Der Balyzeh tri lističe, ki so gotovo več ko 1100 let ležali v pesku. Dva sta že močno sprhnela, da se pisava ne dá več popolnoma brati. Pokazalo se je, da je na teh listih zapisana grška liturgija, mašne molitve od darovanja do priprave na sv. obhajilo. Liturgija je zelo stara; sodi se, da je iz začetka 3. ali celo iz konca 2. stoletja. Vse kaže, da je bila to maša po slovesnem krstu, ki se je pričela s skupno molitvijo vernikov, kakor že vemo iz poročila sv. mučenca Justina. Besedilo molitev je, zlasti na začetku, pokvarjeno. Kjer se besede ne dajo več brati ali uganiti, stoje v prevodu pomišljaji.

Vsebina naših mašnih molitev je tale: 1. Molitev za pomoč v raznih potrebah; 2. »hvala in slava« in trisagion (trikratni »svet«); 3. prošnja za svetega Duha; 4. posvetitev kruha in vina; 5. prošnja za milosti sv. obhajila.

(1. Molitev za pomoč v potrebah.)

— — — — —
Ti naš pomočnik, ti naša trdnost, ti naše pribežališče na dan stiske, ti naš zavetnik v vsem, ne zapusti nas, marveč reši nas sleherne preteče nevarnosti — — — — —
daj nam zdravje — — — — —

— — — — —
naj nam nakloni on, ki ima moč, sveti in vsemogočni gospodar, Gospod mu je ime, ki prebiva na višavah in gleda na nizko, ki sedi nad nebese, ki je. Njemu slava na veke. Amen.

Gospodar Kerubimov, Vsemogočni, nebeški Nadzornik, Močni — — —
Gospod, Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki si vse iz nič ustvaril,
ki vse obsegaš, sam pa si neobsežen — — —

Pri tebi sta Serafina, šest perut ima eden in šest perut ima drugi in z dvema sta zakrivala obraz in z dvema noge in z dvema letala. Vse te vedno poveljuje. Toda z vsemi, ki te poveljujejo, sprejmi tudi naše poveljevanje, ki ti govorimo:

»Svet, svet, svet, Gospod Sabaot, polna sta nebo in zemlja tvoje slave!«

(3. Prošnja za svetega Duha.)

Napolni tudi nas s svojo slavo in milostno pošlji svetega Duha na tele stvari in stori, da bo kruh telo Gospoda in Zveličarja našega Jezusa Kristusa in kelih kri nove zaveze.

(4. Posvetitev.)

Zakaj naš Gospod Jezus Kristus je v noči, ko je bil izdan, vzel kruh, razlomil in, zahvalivši se, dal svojim učencem in apostolom, rekoč: »Vzemite, jejte vsi od tega: to je moje telo, za vas dano v odpustanje grehov.« Podobno je po večerji vzel kelih in jim, zahvalivši se in od pivši, dal, rekoč: »Vzemite, pijte vsi iz njega; to je moja kri, za vas prelita v odpustanje grehov. Kolikorkrat jeste ta kruh in pijete ta kelih, oznanjujete mojo smrt, izpovedujete moj spomin.«

Tvojo smrt oznanjujemo, tvoje vstajenje izpovedujemo in prosimo — —

(5. Prošnja za milosti sv. obhajila.)

deležni tvojega daru za moč svetega Duha, za utrjenje in povečanje vere, za upanje prihodnjega večnega življenja po našem Gospodu Jezusu Kristusu, po katerem bodi tebi, Očetu, slava s svetim Duhom na veke. Amen.

K. J.

Življenje s cerkvenim letom

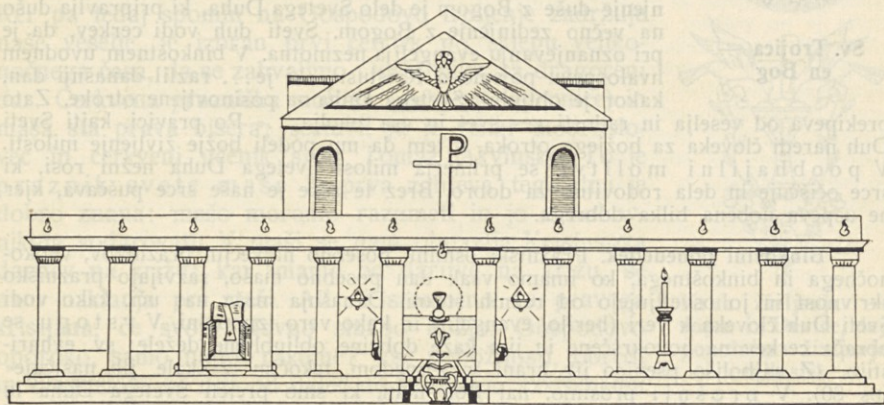
(Nadaljevanje.)

6. povelikonočna nedelja, v osmini vnebohoda, rožna nedelja. Ko z vnebohodom sklenemo Gospodovo bivanje na zemlji, se začnemo pripravljati na sveti binškoštni praznik. V duhu se pridružimo oni devetdnevnic, ki so jo opravljali apostoli z Marijo, ko so v dvorani zadnje večerje vztrajali v molitvi in prosili za Svetega Duha. Maša 6. povelikonočne nedelje je prehod od Gospodovega vnebohoda k binškošnemu prazniku. Obhajamo jo z ubranostjo one prve krščanske občine. 1. Navdaja nas hrepenenje po poveličanem Odrešeniku, celo žalostni smo, da se je ločil od nas. 2. Med gorečo molitvijo pričakujemo Svetega Duha (devetdnevnic!). 3. Danes ima besedo sv. apostol Peter (v berilu). 4. Gledamo v prihodnost in poživimo v sebi duha mártirov (prič) (evangelij) in spoznaval (berilo). V srednjem veku so imenovali to nedeljo rožno nedeljo, ker so med papeževu pridigo v Rimu vernike obšipali od zgoraj s cveticami, kar je pomenilo bližnji prihod Svetega Duha.

V s t o p u hrepenimo po poveličanem Gospodu: »...Tvoje obličje iščem, tvoje obličje, Gospod, bom iskal...« (ps. 26). Čudovita misel: »iskati božje obličje«, t. j., Boga, poveličanega Kristusa imeti pred seboj v vsem svojem mišljenju in teženju. V p r o š n j i prosimo, da bo naša volja vselej Bogu vdana; ker pa dobri sklepi sami še ne zadostujejo, prosimo dalje, da jih bomo s krepostnim življenjem spremenili v dejanja. Pot v pekel je namreč tlakana z dobrimi sklepi, ki jih pogubljeni v svojem življenju niso izvršili. V berilu pridiga sv. Peter, prvi Kristusov namestnik, prvi krščanski občini in nam. Opominja nas k čuječnosti in molitvi. Darove in sposobnosti, ki smo jih prejeli od Boga, moramo rabiti v korist óbčestva.

Eden ima ta dar, drugi drugega, nihče ni popoln. Govori nam o ljubezni, ki odpušča in streže; o pravem izvrševanju poklica; smoter ne sme biti lastna, temveč božja čast. Iz speva aleluja: »...odhajam, a spet bom prišel k vam in radovalo se bo vaše srce, aleluja« (Jn 14, 18). Krščansko veselje izvira iz neprestanega stika z Jezusom v zakramentih. Evangelij je zopet iz Gospodovih poslovnih govorov pri zadnji večerji. Dve misli. 1. Priprava na Svetega Duha; mesto vsebuje celo vrsto verskih resnic. 2. Prihodnost cerkve: martirij, »vi boste pričevali«, tudi mi! Pri darovanju spremljamo Gospoda v nebesa. Tiha molitev: brezmadežni evharistični darovi naj nas očistijo in nam podelijo moč; kajti strma in naporna je pot v nebesa. Rabimo Kruha močnih, ta Kruh je Kristus. Obhajilo (pesem) je iz Jezusove poslednje molitve: »...ne prosim, da bi jih vzel s sveta, temveč da bi jih varoval hudega«. Kristjan mora živeti na svetu, dokler je Bogu všeč; a ne sme se navzeti svetnega duha. Naj bo kakor sončni žarek, ki zemljo razsvetljuje in greje, toda se ne umaže s tem, kar se godi v njegovi svetlobi. V lepi poobhajilni prošnji prosimo Gospoda pravega evharističnega duha: nežne, otroške hvalečnosti za njegove krasne darove, predvsem za tesno zedinjenje z Jezusom v sv. zakramentu. Jezus živi zdaj v nas in mi živimo od njegovega duha. Evharistični duh je duh zedinjenja z Jezusom, duh žrtve, poniznosti in tihe zbranosti. In to so sadovi obhajila.

Binkoštni praznik. Kakor v noči pred veliko nedeljo tako so od nekdaj krstili katehumene tudi v noči pred binkoštni, predvsem tiste, ki v veliki noči sv. krsta zaradi bolezni niso mogli prejeti. Zato so obhajali binkoštno

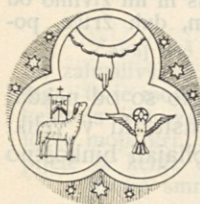

In Duh božji je napolnil ves dom...

vigilijo podobno kakor velikonočno. Tudi dandanes se na binkoštno vigilijo blagoslovi po skrajšanem obredu krstna voda. Spominjamo se, da smo pri sv. krstu prvokrat prejeli Svetega Duha, postali nova stvar. Veliki binkoštni praznik je drugi vrh v velikonočnem prazniškem krogu. Kar je bilo v veliki noči vsajeno, mora zdaj pod vplivom toplega in poživljajočega sonca, Svetega Duha, roditi obilo sadov. S tem praznikom obhajamo nekdanji prihod Svetega Duha, pri binkoštni maši pa njegov prihod tudi zdaj skrivnostno doživimo. Binkošti so slovesna, dvakratna osmina velikonočnega praznika ($7 \times 7 + 1$), s katero se velikonočna skrivnost dopolni in sklene. S prihodom Svetega Duha se delo odrešenja zapečati. Kateri so bili veliko noč v svetem krstu drugič rojeni, so zdaj potrjeni in poklicani k popolnemu življenju v Kristusu, k življenju boja, dela, ljubezni in žrtev. Binkoštni čudež pa se v cerkvi vedno nadaljuje v zakramentu sv. birmе. Zato obhajamo z binkoštnim praznikom tudi razlitje Svetega Duha in njegove moči v duše birmancev, ki

se uvrstijo v Kristusovo bojno službo in prejmejo bojno opravo Svetega Duha. Zato bomo vsi, ki hočemo živeti s cerkvijo, o binkoštih poživili obenem s krstno milostjo tudi birmsko milost, si zopet nadeli božjo bojno opravo. Na binkošni dan je tudi stopila cerkev prvokrat strnjena pred svet in začela svoje blagodejno delovanje. V tem smislu je to rojstni dan cerkve, ki ji hočemo zopet obljubiti zvestobo. Starozakonski binkoštni praznik, ki je bil zahvalni praznik za žetev in spominski dan na sionsko postavodajo, je podoba krščanskega: z binkoštni se začne duhovna žetev, ki jo je pripravil Kristus, sejavac in pšenično seme obenem. —

Danes se zberemo v cerkvi sv. Petra, da zopet prejmemo polnost Svetega Duha. V prošnji prosi cerkev dveh darov: da bi imeli smisel za nebeške reči in tolažbo Svetega Duha. Sveti Duh nas s svojo tolažbo krepi za boj zoper pokvarjeno naravo. Berilo opisuje prazniški dogodek: Sveti Duh pride na apostole. Isto se mora pri tej maši iznova zgoditi nad nami. Zato prosimo v spevu aleluja in sekvenci iskreno za prihod Svetega Duha. Druga vrsta tega speva: »Pridi, Sveti Duh, napolni srca svojih vernih in užgi v njih ogenj svoje ljubezni«, sodi po vsebini in koralnem napavu med najlepše mašne speve. Posebno lepa je tudi sekvenca. Evangelij vsebuje verski nauk o Svetem Duhu. Kdor Jezusa resnično ljubi, tako da ta sv. ljubezen zatre v njegovem srcu vsako neredno nagnjenje, v njegovem srcu se naseli in prebiva presv. Trojica. To zedinjenje duše z Bogom je delo Svetega Duha, ki pripravlja dušo na večno zedinjenje z Bogom. Sveti duh vodi cerkev, da je pri oznanjevanju evangelija nezmotna. V binkoštnem uvodnem hvalospěvu pojemo o Kristusu, »ki je... razlil današnji dan, kakor je obljubil, Svetega Duha na posinovljene otroke. Zato

**Sv. Trojica —
en Bog**

prekipeva od veselja in radosti ves svet in vsa zemlja...» Po pravici, kajti Sveti Duh naredi človeka za božjega otroka, s tem da mu podeli božje življenje milosti. V poobhajilni molitvi se primerja milost Svetega Duha nežni rosi, ki srce očisti in dela rodovitno za dobro. Brez te rose je naše srce puščava, kjer ne uspeva nobena bilka dobrega.

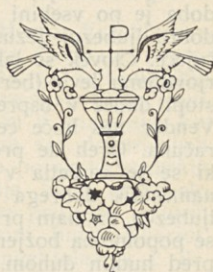
Binkošni ponedeljek. Prazniški osmini, posebno največjih praznikov, velikonočnega in binkoštnega, ko imamo vsak dan posebno mašo, razvijajo prazniško skrivnost in jo osvetljujejo od raznih strani. Današnja maša nas uči, kako vodi Sveti Duh človeka k veri (berilo, evangelij) in kako vero izpopolni. V vstopu se obrača cerkev na novokrščene in jim kaže dobrine obljubljene dežele: sv. evharistijo. »Z najboljšo pšenico jih hrani in z medom, tekočim iz skale, jih nasičuje« (ps 80). V prošnji prosimo, naj Bog nam, ki smo prejeli Svetega Duha in po Svetem Duhu vero, podeli mir. Ta mir je dopolnitev vere, je vez ljubezni med Bogom in dušo. V berilu slišimo Petrovo pridigo v hiši paganskega stotnika Kornelija. To je bil zgodovinski, odločilen trenutek za cerkev; saj ni šlo za nič manj kakor to, ali naj ostane krščanstvo v ozkih mejah judovskega ljudstva, ali pa naj objame vse ljudi brez razlike dežele in stanu. Bog sam odloči to vprašanje s čudežem, ko razlije svojega Duha na pagane. V evangeliju smo priče nočnemu pogovoru med Gospodom in Nikodemom. Iz Kristusovih ust slišimo, da je vera za zveličanje potrebna. Sveti Duh je ljubezen. Svet pa je ves hudoben in Boga ne ljubi. Pri darovanju slišimo o Svetem Duhu in krstu. V poobhajilni molitvi prosimo, naj nas varuje Gospod z milostmi sv. obhajila pred divjanjem sovražnika. Jagnjetova kri je varovala Izraelce maščevalne roke morilnega angela; mi pa smo še bolj strah zavrženih duhov, če so naše ustnice pordecene s Kristusovo krvjo. — V binkoštnem tednu imamo kvatrne dni za poletje, ki ga s tem posvetimo Bogu.

Praznik presv. Trojice je slovesen sklep praznikov, ki so v tem cerkvenem letu za nami. Ako posvetimo božični prazniški krog Očetu, ki nam je v ljubezni dal svojega edinorojenega Sina kot spravno žrtev, velikonočni praznik Sinu, ki nas je ljubil »do konca«, t. j. do svoje daritvene smrti, in binkošti Svetemu Duhu, ki se nam je dal v dar, tedaj lahko rečemo, da nam

ta dan cerkev povzame vse tri velike praznike odrešenja. Srečno je izbrano mesto za praznik presv. Trojice ob sklepu velikonočnega časa. Kakor sklene cerkev velikonočni čas s praznikom presv. Trojice, tako bomo sklenili mi nekoč svoje življenje v imenu presv. Trojice (cerkvena molitev pri umirajočem). Vsa naša liturgija je ena sama nepretrgana hvalnica presv. Trojici. S tem praznikom vsako leto slovesno, ponižno in hvaležno izpovemo svojo vero v najbolj vzvišeno versko resnico.

Maša poudarja ponižanje in usmiljenje presv. Trojice, ki se tako čudovito razodevata v vsem odrešilnem delu, pri katerem sodelujejo vse tri božje osebe. Ob sklepu berila poda apostol v kratkih potezah bistvo presv. Trojice: »od njega« — moč Očetova —, »po njem« — večna Beseda —, »v njem« (zanj) — Sveti Duh ljubezni. V evangeliju sporoči Jezus učencem krstni obrazec, ki vsebuje versko resnico o presv. Trojici. Tiha molitev vsebuje globoko misel: prosimo Boga, naj posveti daritvene darove in naj nas same s svetim življenjem napravi za večni dar presv. Trojici. Bodimo pozorni danes na mnoge mašne molitve, ki veljajo presv. Trojici: Slava Očetu, slava, sklep cerkvenih molitev, vera, uvodni hvalospev! — 1. pobinkoštne nedelje, ki se imenuje nedelja usmiljenja se spominjamo danes v treh molitvah in v zadnjem evangeliju.

Praznik svetega Rešnjega Telesa je praznik postavitve sv. oltarnega zakramenta. Prav za prav obhajamo postavitve sv. evharistije na veliki četrtek. Ker pa tedaj spomin na Gospodovo trpljenje zadržuje naše veselje, je izbran prvi četrtek po sklepu velikonočnega časa, da se zahvalimo Odrešeniku za dragoceni dar. Cerkvena prazniška molitev (duhovne dnevnic) in maša sta prava bisera; sestavlja ju je veliki modroslovec in cerkveni učenik sveti Tomaž Akvinski. To je praznik svete maše in prva zahteva tega dne je dobro znana: mašo moramo razumeti in jo z duhovnikom sodarovati. V maši se nam obnavlja Kristusova daritev na križu; kar imamo od daritve na križu, se nam naklanja pri maši. Ali ni sramotno za pravega kristjana, če svojo glavno službo božjo, Gospodovo oporoko, samo napol razume? Vse pobožnosti, obredi in blagoslovi se niti od daleč ne približajo vzvišenemu opravi lu svete maše. Naj nam postane sveta maša sonce dneva in življenja, naj bo vsa naša molitev in delo venec okoli sv. daritve. Praznik sv. Rešnjega Telesa pa je tudi praznik obhajila. Kristjani so pozabili, da spada k sv. daritvi tudi daritveni obed. V obhajilu se nam nakloni sad sv. daritve; zato se obhajilo ne sme ločiti od maše, obhajilo spada k maši. Šele tedaj kristjan sv. mašo popolnoma sodaruje, če prejme tudi sv. daritveni obed. Obhajilo ne sme biti redek dogodek v našem verskem življenju, temveč mora biti naš vsakdanji kruh. Naš vzor mora biti: kolikorkrat smo pri maši, prejmemo sv. daritveni obed! Nobena nedelja brez maše in brez obhajila! Obhajilo pa naj učinkuje v našem življenju; najboljša zahvala je v tem, da Kruh življenja ustvarja v nas novo življenje v ljubezni, delu, potrpljivosti in vdanosti. —

Kruh življenja — rojen iz Device, da j popotnim življenju milosti!

Berilo in evangelij sta dve glavni svetopisemski mesti o sv. evharistiji in vsebujeta ves nauk o tej skrivnosti. Berilo je najstarejše poročilo o postavitvi sv. evharistije. Evangelij je odlomek iz Jezusovega govora v kafarnaumski shodnici, v katerem je obljubil sv. evharistijo. Vsebina: »živi Kruh, ki oživljuje«. Zelo primerna je pesem pri darovanju: tudi mi smo »kraljevo duhovstvo« in darujemo kruh (delo) in kadilo (molitev) in moramo biti sveti.

2. pobinkoštna nedelja. Maša ima dve glavni misli: ljubezen in evharistija. 1. Govori nam o trojni ljubezni. a) O ljubezni do bližnjega govori prelepo in poučno berilo: ljubezen do bližnjega je znak božjega otroštva, sovrštvo je enako umoru; usmiljena ljubezen, ne samo v besedi, temveč v dejanju in resnici. Če hoče duša v sebi ohraniti ognjišče ljubezni, naj mu vedno prilaga novega netiva z dejanji ljubezni do bližnjega; kajti ljubezen brez žrtve ni prava ljubezen. b) O ljubezni do Boga. Vstop: »...Ljubim te, Gospod, ti moja moč...« Tudi v prošnji, ki v malo besedah veliko pove, prosimo za strah in ljubezen do Boga. c) Ljubezen božja do nas. Bog nas v svoji ljubezni vabi (prilika o veliki večerji). Bog nas je v svoji ljubezni poklical k veri, nudi nam vse zveličavne ustanove in milosti in nas bo nekoč povabil k nebesni veliki večerji.

2. Evangelij nas vabi v svetlo dvorano (v cerkev), na veliko večerjo svete cerkve; veselimo se, da smo med ubogimi in bolnimi, ki so povabljeni k večerji. Ne prezirimo poobhajilne molitve: »Naj se po pogostnem obhajanju te skrivnosti vedno bolj dovršuje naše zveličanje«. V teh besedah imamo glavni smoter sv. maše.

Praznik presv. Srca Jezusovega. Glavno prazniško misel imamo v besedah, s katerimi je Gospod pozval sv. Marjeto Alacoque, da se uvede ta praznik: »Glej Srce, ki je ljudi tako zelo ljubilo, ki pa je našlo tako malo ljubeznik«. To je pravni praznik za »odklonjeno ljubezen«, ki slavi zmago večne Ljubezni.

3. pobinkoštna nedelja. V tem tednu nam kaže cerkev v dveh prilikah o izgubljeni ovci in izgubljeni drahmi božjo ljubezen, ki išče grešnika. Zlasti podoba dobrega Pastirja, ki zadene jagnje na rame, naj nas spremlja skozi teden; ta podoba je po vsebini zelo blizu prazniku Srca Jezusovega. Lepše ne bi mogli upodobiti ljubezni Jezusovega Srca. Berilo uči, kakšno mora biti jagnje: poslušno in čuječe. Človek se lahko zaupa dvema vodnikoma, dobremu Pastirju (evangelij) ali rjovečemu levu (berilo). Ta lepa maša nas pripravlja za boj življenja. Ena misel stopi danes v ospredje: mir in ubranost božjega kraljestva na zemlji kali greh. Vendar nas hoče cerkev dvigniti in nam prinaša veselo vest, da Gospod s tem računa. Greh ne prepreči njegovega odrešilnega dela. Z ljubeznijo gre za dušo, ki se je zapletla v trnje greha. Berilo: govori nam apostolski prvak, prvi namestnik dobrega Pastirja, ki je sam občutil v vsem obilju Jezusovo pastirsko ljubezen, in nam priporoča dve kreposti, ki si na videz nasprotujeta. 1. Izročimo se popolnoma božjemu vodstvu in bodimo poslušna jagnjeta! 2. Ne čutimo se varne pred hudim duhom, borimo se zoper rjovečega leva! Evangelij: Bog ljubi tudi padle in jih v ljubezni išče. Nihče naj nad svojim odrešenjem ne obupa, tudi mi nad nikomur ne obupajmo! Iščoča žena je mati cerkev, njena glavna naloga je, iskati, kar je izgubljeno. Drahma je človeška duša, ki ji je vtisnjena podoba božjega Kralja.

Prečastiti!

Priporočamo vam novo liturgično knjižico, ki vsebuje: 1. Trpljenje Gospodovo (Štiri evangelijska poročila o trpljenju), pasijonska pobožnost z molitvijo in petjem in 2. Križev pot, prirejen za skupno molitev in petje iz liturgije in sv. pisma. Poljudna liturgična pobožnost v prvem delu knjižice se more vršiti ne le ob onih dneh, ko se nam čita pasijon pri maši (na cvetno nedeljo, veliki torek, sredo in petek), temveč tudi sicer, posebno pri popoldanski božji službi v postnem času. Križev pot pa se bo lahko rabil kot dobrodošla izprememba ob raznih prilikah. — Cena knjižici je za izvod 3 Din. Pri skupnem naročilu 100 izvodov 2.75 Din.

Za postni in velikonočni čas Vas opozorimo na knjižico: »Krst in krstna obnova«, ki naj uvaja ljudstvo v umevanje svetih krstnih obredov. Cena 2.25 Din. Pri skupnem naročilu 50 izvodov po 2 Din.

Blagovolite naročiti naše tiskovine naravnost od župnega urada pri Sv. Urbanu pri Ptuj.